

som Sundhedsstyrelsen maatte have givet ham. Men jeg føler mig endnu ikke overbevist om, at denne Sag er definitivt afgjort. Jeg vægrer mig ved at tro paa Muligheden af, at Sundhedsstyrelsen skulde kunne have raadet Justitsministeriet til at bygge en ny Kostanordning udelukkende paa en Beretning, afgiven af en ung og i saa Henseende — i hvert Fald i Sammenligning med Dr. Hindhede — uerfaren Mand. Jeg vægrer mig ved at tro det, i hvert Fald inden jeg hører en bestemt Udtalelse i saa Henseende. Jeg mener, man kan hævde, at det at spørge Hindhede til Raads i denne Sag vil ikke blot ikke være uforsvarligt overfor Fangerne, men det vilde være rent ud uforsvarligt ikke at gøre det. Hvis vi indrømmer, hvad vi ingen Grund har til at benægte, at Dr. Hindhede netop arbejder paa at udfinde den bedste og sundeste Kost for den arbejdende Befolkning, vilde det dog være ligefrem hensynsløst mod Fangerne ikke at muliggøre, at hans Erfaringer kom disse Mennesker til Nytte.

Jeg indrømmer selvfølgelig, at jeg i dette Spørgsmaal ikke har nogen Autoritet, og derfor har jeg, som de ærede Medlemmer har lagt Mærke til, holdt mig til Udtalelser fra virkelige Autoriteter i Ind- og Udland. For ogsaa i denne Henseende at have en bestemt Udtalelse at holde mig til spurgte jeg Professor Sophus Bang paa Bispebjerg Hospital om, hvad han mente, og han gav mig Lov til her i Tinget at benytte følgende Udtalelse af ham: „Hindhedes Resultater, særlig med Hensyn til Bestemmelse af Æggehvideminimumet, er utvivlsomt i alt væsentligt rigtige, og han har Æren for at være den, der baade herhjemme og i Tyskland først har draget dette vigtige Spørgsmaal frem, og der er ingen Tvivl om, at hans Opfattelse vinder stadig større Tilslutning. En ny Kostanordning for Fængslerne, der tog Hensyn til Hindhedes Resultater, vilde derfor paa ingen Maade kunne betragtes som uforsvarlig overfor Fangerne“. Da jeg forleden passerede Aarhus, viste jeg denne Udtalelse til Professor Tage Hansen, og han skrev straks paa Foden: „Tiltrædes. Tage Hansen.“ Han var altsaa i saa Henseende fuldstændig enig med Professor Sophus Bang. Jeg haaber derfor, at det endnu skulde kunne forebygges, at vi skulde vise Rigsdagen den Hensynsløshed, kan jeg godt sige, at gaa udenom den Mand, som ved de af Rigsdagen bevilgede Midler er blevet sat i Stand til at udføre Undersøgelser, som har skabt ham Ære i Udlandet, ja som efter min Mening har tjent til Ære

ikke blot for Hindhede selv, men for den Stand og det Land, han tilhører. Jeg vilde betragte det som et gunstigt Resultat af mit lille Indlæg her, hvis jeg blot kunde opnaa, at den højtærede Justitsminister indrømmede mig, at der dog maaske kunde være Grund til i alt Fald at henlede den højtærede Sundhedsstyrelses Opmærksomhed paa, at der ude paa et Laboratorium sidder en Mand, der hedder Hindhede, som for Statens Penge i flere Aar har arbejdet netop med det Spørgsmaal, det her drejer sig om. Det kunde jo tænkes, at de stadige Forsøg, man herhjemme har gjort paa at tie Hindhede og hans Virksomhed ihjel, kunde have haft det sørgelige Resultat, at de endog havde smittet Sundhedsstyrelsen.

K. M. Klausen: Der har været holdt et Samraad imellem den højtærede Kultusminister og Finansudvalget angaaende Anciennetetsberegningen for Overlærer Thorbeck, Sct. Hans Landsogn, Odense. Efter den sidste Skoleplan, som blev fastsat for Sct. Hans Landsogn, har det faaet Købstadskoleordning, og Overlæreren, Hr. Thorbeck, har faaet kongelig Udnævnelse som Overlærer og skal altsaa lønnes efter Reglerne for Overlæreres Lønning. Men det viste sig, at efter den nye Lønning bliver hans Løn som Overlærer mindre end den Løn, han vilde have haft, hvis den gamle Ordning var blevet bevaret. Derfor blev der paa Tillægsbevillingsloven 1911—12 stillet et Forslag fra den daværende Kultusminister, hvorved der blev tillagt Hr. Thorbeck 8 Aars Anciennetet. Men alligevel er Hr. Thorbeck ikke herved blevet skadesløsholdt. Det viser sig nemlig, at han efter det Anciennetetstillæg, han har faaet nu, kun har en Løn af 3,600 Kr., medens han, hvis de gamle Forhold var blevet bestaaende, vilde have haft en Løn, der var omtrent 200 Kr. højere. Han henvendte sig derfor til Ministeriet og bad om, at der maatte blive givet ham et yderligere Anciennetetstillæg. Sagen har af Finansudvalget været behandlet i Samraad med Ministeren, og saa vidt jeg har forstaaet, stillede den højtærede Minister sig velvilligt til Spørgsmaalet. Jeg vil blot nu tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om vi ikke til tredie Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget kunde faa indsats en Anmærkning, der forøgede Anciennetetstillæget for Overlærer Thorbeck.

Med det samme vil jeg tillade mig at omtale et andet Samraad, der har været holdt, nemlig mellem den højtærede Finansminister og Finansudvalget. Det ved-